

Β. ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἡ κ. Λοράνδου ὡς Ἀρτεμιδία

❖ ΣΤΗΝ ΑΝΑΜΝΗΣΙ ❖

ΣΤΟΥ σιωπηλοῦ μεσονυκτιοῦ τῇ μαγεμένῃν ὤρᾳ,
Ποῦ ἡ φοβικὴ ἀπλόνει στήσιγῇ τὰ δίκτυα τῆς δειλᾶ,
Τί θέλεις, ὦ Ἀνάμνησι, παρθένα λευκοφόρα,
Καὶ μὲ πανσέδων πέταλα μὲ ραίνεις ἀπαλά;

Λησμονημένες μελωδιᾶς; στὰ ὠχρὰ σου παλίζουν χεῖλη
Καὶ κάποια αἰώνια ζωγραφιὰ μοῦ δείχνεις νὰ περνᾷ:
Γύρω 'ς ἓν ἄνθος, ποῦ ἡ αὐγὴ τ' ἀφρόπλασε τοῦ Ἀπρίλη,
Μιὰ πεταλοῦδα δλότρελλῃ μ' ἀγάπη τριγυρνᾷ.

Μά, νῦξερές, πόσο ἄγρια κι' δλόπικρα ἡ ὁδύνη
Μέσα στὰ στήθη μόν ὑπλώσε τὰ μαῦρα τῆς φτερά,
Ποῦ δὲ θ' ἀκούσης πειὰ ποτὲ στὴ νυκτικὴ γαλήνη
Πόθον τραγοῦδι ἀπ' τὴν καρδιά γλυκὰ νὰ πλημμυρᾷ.

ΜΙΧΑΗΛ ΕΠΙΦΑΝΗΣ

Ἡ κ. Θεοδώρου ὡς Μυρίνην